

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

Sectio Qvinta. Conradi II. siue potius III. Diploma Alberonis potentia
obtentum refutatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

quàm Brunonem diu ante Petri Leonis schisma obiisse certum sit; ac proinde merum figmentum est, quod dicis, Maximinianos adhæsisse Petro Leonis contra dictos duos Archiepiscopos.

Similiter Gilberto non potuerunt adhærere contra Brunonem, quia Gilbertus obierat, antequàm Bruno esset Archiepiscopus, nam, vt ex dictis constat, à Paschali II. Bruno tandem Archiepiscopatus confirmationem accepit, Gilbertum verò sub initium statim Pontificatus Paschalis desperandum obiisse, Anno MC. tradit Baronius.

Denique quod dicis Maximinianos adiunxisse se Henricis IV. & V. contra Egilbertum & Brunonem, æquè falsum est. Nam dictis Imperatoribus duo illi Archiepiscopi coniunctissimi fuerunt, vt ex Baronio alijsque historicis supra citatis certissimum est, & Annales ipsi tui Treuirenses, quibus niteris, id manifestè fatentur. Qui inter alia asserunt Egilbertum ab Henrico IV. Archiepiscopatus Treuirensis inuestituram accepisse, ei semper adhæsisse, ideò excommunicatum fuisse, & pro tali à Clero Virdunensi & Metensi habitum. Brunonem verò Archiepiscopum Henrico V. adhæsisse, tu ipse satis fateris in prætenso tuo Conradino, quod exhibes sub lit. C. vbi habetur, quod idem Bruno apud diuæ recordationis Henricum IV. Imperatorem Conradi auunculum (qui est ipse Henricus V. Germaniæ Rex) causam contra Sanctum Maximinum egerit, ac proinde nihil potuit ab isto Imperatore obreptitiè contra Brunonem exercitari; præsertim cùm aliunde constet eundem Brunonem à præfato Henrico V. quem educauerat, patris loco habitum, & defuncto Henrico IV. Vice regis in Germania dignitatem obuiisse, & tota vita sua Henrici V. partes studiosissimè sectatum. Et tu mundo audes persuadere, Maximinianos opera istorum Imperatorum contra hos Archiepiscopos vfos?

Equidem ex dictis hoc §. apparet, quod, si studio quispiam falsitates congerere conatus esset, non potuisset id feliciter præstare, quàm à te paucis illis verbis factum est.

SECTIO QUINTA.

Conradi II. siue potius III. Diploma Alberonis potentia obtentum refutatur.

TRANSIT Scriptor libelli ab Henricis ad tempora Alberonis Archiepiscopi Treuirensis, & Conradi III. Imperatoris, & à n. 17. vsque ad 21. duo potissimum asserit. Primò, Monachos S. Maximini aperto Marte insurrexisse, & insigniter rebellasse, contra Alberonem Archiepiscopum, ac ope, vi & armis Comitis Namurcensis, Archidiecepsin Treuirensis vastasse. Secundò, Conradum Regem, ad instantiam Alberonis sententiam tulisse, quam exhibet sub lit. C. qua *tus omne proprietatis Abbatie S. Maximini Archiepiscopis reddiderit, quam Abbatiam dicit Antecessores Conradi Imperatoris vi Archiepiscopis eripuisse, & ad se traxisse.* Addit verò per dictam sententiam Monachorum Diplomata cassata, Aduocatiæ Luxemburgensem extinctam.

Falsum porro est Maximinianos contra Alberonem rebellasse, & ex ipsis verbis suis auctor libelli, falsitatis conuincitur; nam si Imperatores, Conradi prædecessores Abbatiam Archiepiscopis, vt ipse malè dicit, *vi eriperant & ad se traxerant*, seu potius (vti verè euenit) iniustas Archiepiscoporum peti-

nes reiecerant, & Abbatiam (iustis utique sententijs & decretis) suæ Iurisdictioni conseruârunt; quomodo Religiosi Maximiniani ante Conradi præsentiam sententiam, contra Alberonem insurrexerunt, & insigniter rebellârunt, cum illius Iurisdictioni tunc temporis non subessent?

Deinde præsentum illud Diploma, quod exhibetur sub lit. C. non esse aut posse dici sententiam, imò ne quidem Rescripti validi efficaciam illi concedi posse, apertissimis & fortissimis argumentis, quæ subijciam, clarè demonstrabitur. Quod ut meliùs intelligatur, visum est hic præsentum illud rescriptum iisdem verbis, quibus in libello exhibitum est, ob oculos ponere.

Littera C.

*SENTENTIA CONRADI II.
Romanorum Regis de Anno MCXXXIX.*

IN nomine Sanctæ & indiuiduæ Trinitatis. Conradus diuina fauente clementia, Romanorum Rex semper Augustus. Alberoni Reuerendissimo Treuirensium Archiepiscopo, Apostolicæ Sedis Legato, eiusque Successoribus in perpetuum. Si Fidelium nostrorum iustis petitionibus aurem serenitatis nostræ accommodamus, opemque ipsis ex supernæ largitatis beneficio præbere studuerimus ad perennis vitæ salutem feliciter obtinendam, & Regni nostri pacem stabiliter ordinandam, hoc nobis profuturum esse liquidò credimus: quocirca omnium fidelium nostrorum, tam futurorum, quàm præsentium solertia notum esse volumus: quòd à longis retro temporibus, Treuericæ Sedis Archiepiscopi non cessauerunt, Prædecessoribus nostris Regibus & Imperatoribus proclamationem facere de Abbatia S. Maximini, quæ in fundo B. Petri constructa est, & ad Episcopium Iure proprietatis pertinens iniuste ablata est; sed nostra memoria multò frequentius eandem querimoniam ventilauerunt apud diuæ recordationis, Henricum Auunculum nostrum, Romanorum Imperatorem quartum, Venerabilis Archiepiscopus Bruno; apud Prædecessorem nostrum Lotharium Imperatorem Tertium, Vir magnæ Reuerentiæ, nobisque summè fidelis Albero Archiepiscopus Apostolicæ sedis legatus. Ad postremum cum priuilegia sua prædictus Archiepiscopus Albero, prænominato Imperatori Lothario, quæ de superscriptæ Abbatia S. Maximini possessione habebat, crebrius obtulisset, & eidem Imperatori pro hoc maximè consequendo beneficio in expeditione Apuliæ, cum magno & periculo, & sumptu fideliter deseruisset; tempus augendæ sibi Iustitiæ interuentu Principum obtinuit; sed Imperatoris morte præuentus, causam iam quidem cœptam, sed minimè consummatam reliquit: Nobis autem per Dei misericordem prouidentiam, ad Regni gubernationem sublimatis, fidemq; ipsius Archiepiscopi, studiū & labores circa nostram & regni fidelitatem multis argumentis præsentientibus: Idem Archiepiscopus rediuiam proclamationem, magnis & assiduīs allegationibus in oculis Principum præsentauit; proferens utique antiqua priuilegia, possessionem Abbatia S. Maximini suo Episcopo Iure confirmantia. Vnum siquidem Dagoberti Regis Francorum, Datum B. Modoaldo Treuirensis Ciuitatis S. Archiepiscopo, in quo per annuli sui notam impressionem confirmat, eidem beato Pontifici eiusque Successoribus, in perpetuum, super eadem possessione, præcepta Prædecessorum suorum, videlicet Regum Francorum Sigeberti,

Theodeberti, Theoderici & sui gloriosi Genitoris, Regis Clatharij, vbi expresse, & sine vllâ ambiguitatis nebulâ continetur, quòd Cella S. Hilarij, quæ nunc appellatur S. Maximini quæ est in prædio S. Petri constructa, ad Treuericum Episcopium pertineat. Aliud nihilominus præceptum Caroli, Regis Francorû, notâ imagine signatum, recitabat concessum Weomado, Treuirensis Ecclesiæ Archiepiscopo, in quo genitoris sui illustris Regis Pipini, & aliorum Regum Francorum præcepta innouat & confirmat; quod vt eisdem vtamur verbis Cella S. Maximini, quæ est in territorio S. Petri Apostolorum Principis, constructa, ad Ecclesiam S. Petri Treuericæ Urbis pertineat. His igitur & similibus firmanentis suffultus, honorem Regis, qui iudicium diligit, & æquitatem Principum instanter implorabat, vt sæpè nominatam Abbatiam S. Maximini, quæ simpliciori & antiquo vocabulo, Cella S. Hilarij, vel S. Maximini, dicebatur, suis prædecessoribus iniuste ablatam, sibi suisque Successoribus Iure iudiciali restitueremus & Prædecessorum nostrorum sequentes morem, nostri præcepti paginam factam confirmantes, ad posterorum notitiam transmittere dignemur. Nos itaque in hoc ipsum, tum manifestæ Iustitiæ attestacione, tum etiam precibus & petitione Venerabilis Patris nostri, Papæ Innocentij Secundi, & præterea ipsius dilectissimi ac fidelissimi nostri Archiepiscopi Alberonis obsequio & multimodâ deuotione, rationabiliter inclinati, ex Iudicio curiæ nostræ reddidimus, eidem Venerabili Archiepiscopo Treuironum Alberoni Apostolicæ Sedis legato, secundum tenorem antiquorum priuilegiorum, sæpe memoratam in suburbio Treuirensi S. Maximini Abbatiam omni Iure Proprietatis, habendam, possidendam, ordinandam, eâ integritate vel vsu, quo Nos, vel Antecessores nostri eandem Abbatiam hæctenus habere videbamur; transfundentes per ipsum suis in perpetuum Successoribus Canonicè ordinatis, & nostri Regni fidelitate manentibus. Et, vt hoc per Succedentia tempora ratum, inconuulsamque permaneat, hac præcepti nostri pagina totam rei seriem comprehensam Sigillo nostro insigniri fecimus, testesque de Principibus qui affuerunt subter notari iussimus. Testes sunt Boccho Wormatiensis Episcopus. Stephanus Metensis Episcopus. Embrico Wirecбургensis Episcopus. Warnerus Monasteriensis Episcopus. Guibaldus Stabulensis Abbas. Fridericus germanus noster, Dux Sueuiæ. Conradus Dux de Coringeo. De Clericis Treuirensis Ecclesiæ: Folmarus Decanus Maioris Ecclesiæ. Arnulphus Archidiaconus, Conradus, † Cadolius, Henricus Canonici de locus signi Regij. ministerialit. eiusdem Ecclesiæ: Erfoorthnius & alij multi.

Actum Argentinæ. Anno Dominicæ Incarnationis MCXXXIX. Indictione secunda. Regnante Domino Conrado Romanorum Rege Secundo. Anno Regiminis ipsius II. feliciter. Amen. Signum Domini Conradi Secundi Regis inuictissimi. Ego Arnoldus Cancellarius, ad vicem Adelberti Archicancellarij Moguntini Archiepiscopi recognoui.

Proderit etiam videre alterum Conradi Regis Rescriptum, quod in libello sub lit. V proponitur hisce verbis:

Sententia Conradi II. Regis, Spirâ pridie Nonas Ianuarij MCXLVI.

IN nomine Sanctæ & indiuiduæ Trinitatis. Ego Conradus diuina fauente clementia Romanorum Rex Secundus, tam præsentibus, quàm futuris, in

per-

perpetuum. Omnipotentis Dei gratiâ, quæ nos ad Regiæ potestatis sublimauit officium, ex debito compellit subditarum Nationum, & Ecclesiarum Dei Iura tueri, & seruare, quæ aut abolitione temporis sunt sublata memoriæ, aut sæculari potentiâ sunt ablata iniuriôsè. Eapropter querelam dilecti nostri Alberonis Venerabilis Treuirorum Archiepiscopi, quam in præsentia nostrâ & in conspectu Principum sæpe & multum deposuit, inclinati eius iustis precibus, ex consilio recepimus, scilicet de Abbacia Sancti Maximini, quæ olim à Beato Hildulpho de bonis Treuirensis Ecclesiæ fundata, Regia potestate, vt erat querimonia Archiepiscopi, à prædicta Ecclesia est subtracta; timens itaque extremi examen Iudicij, ne propter hoc apparerem reus in conspectu Domini, cum totum esset in manu nostra, Abbacia scilicet & Aduocatia; propter animæ nostræ & Prædecessorum nostrorum salutem, Treuirensi Ecclesiæ & Archiepiscopo resignauimus & tradidimus Abbaciam: postea verò successu temporis Aduocatiâ quæsiuit & obtinuit à nobis, Henricus Comes Namurcensis, qui non contentus Aduocatiâ, longo tempore certauit cum Archiepiscopo de Abbacia: Cum vero hinc inde totus Episcopatus rapinis, incendijs, homicidijs, destrueretur, & Comes, & tota terra sua à Romanâ, & Treuirensi Ecclesia Anathematis sententia teneretur, & beneficia sua prædicto Comiti à Nobis & ab Archiepiscopo essent legitimè abiudicata, vt tanta cessaret malitia, ad præsentiam nostram, ex consilio Principum pars vtraque Spiram est aduocata; illic itaque operante diuinâ clementiâ, per Nos, & per Principes nostros, & per Dominum Abbatem Clareuallensem inter eos hoc modo pax est reformata: Comes per omnia Archiepiscopo satis faciens reiurauit ei fidelitatem, & vverpiuit ei in præsentia nostra, & omnium qui affuerunt, Abbaciam, & omnem abstipulauit de ea calumniam, & sic ab Archiepiscopo absolutionem & beneficium suum recepit, excepto Castro de Manderscheidt & pertinentijs ad illud: Iurauit etiam Comes, quod nunquam Rodolfsburg refirmaret, nec alium refirmare iuaret, nec Archiepiscopi diebus, nec Successorum suorum temporibus; & si in aliquo contra eum faceret, quod infra decem & octo septimanas emendare non vellet, suam terram in manum Archiepiscopi redderet, ita vt beneficiati de illa terra, de manu Archiepiscopi, liberè deinceps reciperent, & tenerent beneficia sua: vt autem hæc pactio irrefragabiliter seruetur & rata permaneat, hanc chartam inde conscriptam & manu nostra roboratam, impressione Sigilli nostri iussimus signari, nec non & testès, sub quorum præsentia hæc acta sunt & firmata, fecimus annotari. Quorum nomina hæc sunt: Hermannus Constantiensis Episcopus. Ordienus Basiliensis Episcopus. Walterus Lausanens. Episcopus. Burckardus Argentinensis Episcopus. Bocco Wormatiensis Episcopus. Gunterus Spirensis Episcopus. Anselmus Huelbergensis Episcopus. Dominus Bernardus Clareuallensis Abbas. Fridelaus Augiensis Abbas. Benedictus Abbas Wicenburgensis. N. Abbas Morbacensis. Magister Otto Præfectus Cappenbergensis. Gerlandus Floreffensis. Godefridus maior Sancti Petri Præpositus. Conradus S. Paulini Præpositus. Bono S. Castoris Præpositus. Arnoldus Moguntinensis Camerarius. Ludouicus Sancti Petri Præpositus. Duces: Fridericus Sueuorum, Conradus Burgundionum. Hermannus Palatinus Comes de Rheno. Henricus de Arlo. Vdelricus Comes de Lecenberg & Warnerus Frater eius. Ekebertus Comes de Spira. Conradus Comes de Kirberg. Gerlacus Comes de Veldence. Ludouicus Comes de Moguntia. Emicho Comes de Leninge. Robertus Comes de Lutzemburg. Simon Comes de Sarebrucke. Reimbaldus

de

de Isenburg. Cuno de Malberg. N. de Lucellemburg. Adelinus, Anselmus, Wilhelmus, Iacobus, Conradus de Dalheim. Signum Dñi Conradi Romanorum Regis secundi. *Locus signi.* Ego Arnoldus Cancellarius

Vice Henrici Moguntini Archiepiscopi & Archicancell. recognoui. Data pridie Non. Ianuat. Indictione IX. Anno Dominicæ Incarnationis MCXLVI. regnante Conrado Romanorum Rege secundo, Anno Regni eius nono. Actum Spiræ in Christo feliciter, Amen.

Priusquam horum rescriptorum refutationem auspicemur, ex gestis Alberonis Archiepiscopi pauca præmittenda sunt.

s. I. Quis & quantus vir fuerit Albero Archiepiscopus.

Magnum equidem Virum fuisse Alberonem Archiepiscopum Treuirensis, & ingentibus animi dotibus præditum, negari non potest, vehementis insuper & imperterritæ mentis, ita, ut quæ animo concepisset, opportunè, importunè conficeret. Quod ut innotescat, libet hîc, non meis, sed ipsius familiaris & domestici Baldrici verbis referre, quis Vir ille inde à Iuuentute fuerit, & quibus modis & vijs ad summa contenderit, ac demum Abbatiam S. Maximini à Conrado II. petierit.

Baldricus igitur Tit. I. in gestis Alberonis. *Iste homo, inquit, nouus cæpit esse miles, & mirabilibus ingenij atque consilij sui armis esse Ecclesia sanctæ defensor. Mox, ut ostendat, ingenium Alberonis, ad particularia descendit in hæc verba: Litteras Domini Papæ, interdicti sententiam continentes, cum nemo Metis, timore crudelissimæ mortis, auderet afferre, iste Albero adhuc secularis Clericali se togâ induit, & peplo muliebri caput & vultum inuoluit, & cappâ de panno griseo se super induit, atque in specie peregrinæ mulieris, tanquam Thus ad altare deferens, litteras Domini Papæ altari imposuit, indeq; reuertens canonicos, quos in ipsa Ecclesia S. Stephani vidit, ad se conuocauit, quod litteras Domini Papæ in altari acciperent & reuerenter legerent, indixit. Illi autem cum iam eum cognoscere inciperent, fure & constrepere, & sonitu campanæ populam Ciuitatis in eum concitare accelerabant, ipse vero, antequam ipsum possent comprehendere, equum, quem ante fores Ecclesiæ præparauerat velocissimum ascendit, & cursu citatissimo aussugit, quem cum homines Ciuitatis illius equites & pedites, usque ad villam, quæ dicitur Arbenhæi, insequerentur, ipse forti Equo, quo insidebat, transnatauit Mosellam fluuium, & usque ad Castrum, in patrimonio ipsius Episcopi Poponis situm, ad eundem Dominum suum peruenit. Consilij arte insidias Regis multoties euasit. Rex enim ipse Romanam eunti omnes vias obstruxerat, & de morte ipsius omnibus sibi subiectis præceperat. Aduersarium enim & inimicum Regni eum publicè pronunciauerat. Ipse vero transfigurando se in diuersas formas per medios hostes ibat incognitus; aliquando enim seruos suis vestibus induebat, & ipse seruili habitu illis ministrabat, equos procurabat, cænam præparabat, calceamenta detrahebat, reliquias seruorum comedit: aliquando inter mendicos ibat, aliquando cum Mercatoribus, ut merces ferens, atque pluribus alijs modis se transformabat, non solum vestes mutando, sed etiam vultum, capillos & barbam, ne agnosceretur, colorando. Dicitur quoque quod aliquando Regi & exercitui eius, formam simulans contracti & sedens in asino, occurrit, & à Regina quinque solidos in Eleemosynam recepit, & in itinere longius comitatus processum sub specie Mendici, Regis sub mensâ locatus, audierit plurima Regem ipsum cum Regina, & cum alijs suis fidelibus loquentem, de his, quæ contra Pa-*

pam machinatus erat, atque inter cetera, de insidijs contra ipsum Alberonem discretantem, & que via ipsi Romam tendenti essent interclusa: quas Regis insidias sic premonitus, cum omnes euasisset, Romam perueniens, Regina remandauit multas & magnas gratias, pro accepto ab ipso beneficio: ipsum enim se esse denunciavit, cui quinque solidos sedenti in asino dedisset. Cumq; Rex Romam ipsum peruenisse intellexisset, non solum per litteras, sed per mare ipsi insidias praparauit, ne rediens euadere posset, quod nec ipsum Alberonem latuit. Vnde ipse Romam reuertens, cum Pisas venisset, sciensque quod Rex Pisanis de morte sua mandasset, portum nauium non audebat per ipsum adire, ne forte ab his, qui praparati erant insidiatores, ibi expectaretur. Seruus eius pro se atque socio tanquam adhuc venturo nauem idoneam & paratam conduxit: die autem, qua nauis conducta, à littore soluenda erat, seruus eius cum rebus suis nauem conscendit, ipse autem intrare eandem nauem non audebat, eò quòd plurima turba in portu ad spectaculum staret, inter quos etiam insidiatores suos esse timebat. Vnde alio loco in praparata nauicula cuiusdam piscatoris manè ascendit, & vix eo die nauem pracedentem affecutus est, in qua seruus eius erat, quam cum ascendere vellet, lapsus est in mare, & aliquamdiu natans in aquore, fune de puppi deiecto, vix tandem attractus est in nauem, qui cum serò, siccatis vestibus, cum nauis comederet, ceperunt pulcherrimas manus eius considerare, & ex hoc perpendere, quod plebeius non esset. Coacti autem fuerunt naua Pisanis fidem dare, quod nullum ferentem litteras Apostolici, in suam nauem reciperent, vnde & dicebant Alberoni, se velle oculos eius respicere, ne forte litteras contra Dominum Imperatorem deferret. Et referebant ei qualiter mandatum super hoc à Pisanis recepissent, fidemque dedissent. Ipse verò Dominus Albero litteras absconderat in pixide eburnea serata, quam panno tyrio honeste inuoluerat, tanquam rem sacrã, dicebatque esse sanctorum Reliquias quas de transmarinis partibus adferret, addebatque quod illarum suffragijs, càm in mari fluctuaret à periculo sit liberatus. Vnde illi conterriti reuerentiam rei sacræ impendentes, aperire non audebant. Sic, & hæc, & multa alia euasit pericula. In Episcopatu Argentinenfi, quadam vice, dum Regales insidias sibi sciret in via, qua iturus erat praparatas, nec alio sum iam declinare posset, clypeo, lancea, & vestibus militaribus se adornans, forti sedens equo, per medium eorum ferebatur sellinus, requirens subito ab eis, si Alberonem Metensem Diabolum transfuentem ibi vidissent, adiungens, quod Rex ad illum capiendum ipsum misisset, maledicebatque ei dicens, tam malas horas det illi Deus, sicut ego habui totã nocte insequendo illum: sic mille artibus insidias Regis illudere solebat. Metenses verò tempore huius discordiæ domum eius, quam in Ciuitate illorum habebat, bis destruxerunt, bonis ipsius distractis. Sed ipse quoque his compulit eos eandem reedificare, & ablata restituere. Tandem de sancto supradicto Metensium Episcopo Poppone, alium absque voluntate Regis fecit Metenses habere Episcopum quendam miræ sanctitatis Virum, qui, cum creatus esset in Episcopum, non est in Ciuitate receptus, sed intra paucos dies ad æternæ Ciuitatis habitaculum translatus est. Post quem eas fecit habere Episcopum, Stephanum nomine, fratrem Reginaldi Comitis de Mouzon, hoc amore Comitis Reginaldi putatur fecisse, nam ipsi duo, vnum par amicitia videbantur esse. Vnde etiam tempore prædictæ discordiæ, idem Comes ipsi Alberoni Castrum suum Mouzon accommodauerat, vt guerram inde Metensibus inferret. Ex quo Castro, quodam tempore latenter intrans Ciuitatem, in domum cuiusdam Viduæ declinauit, manequæ factò subito equum ascendens per plateas sese ostentabat, quo cognito, clamor per totam Ciuitatem exorsus est, & quicumque equos habebant, ipsum longè extra Ciuitatem persecuti sunt. Comes verò Reginaldus (sicut condixerat ipse & Dominus Albero) milites in insidijs tenebat, & insultum in Metenses faciens, plurimos ex eis cepit.

Contigit verò postea Comitem Reginaldum Metensibus confederari, acceptis muneribus, quæ excæcant corda sapientum, & defecit ab amicitia Domini Alberonis, quod, ipse Dominus Albero indignè ferens, minas graues in faciem eius protulit, manifestè prædicens, quod magnum dedecus ex hac re ipsi esset prouenturum, iubensque subito coram Comite infellari, ad Regem properando peruenit, in cuius gratiam plenariè nouiter redierat, & multa loquendo effecit, quod ipse Rex Mouzon peruenit, & cum illud cum exercitu obsedisset, nocte fugiens Comes, Barris euasit: Rex autem Mouzon relinquens, Barrim multo milite circumdat, & dum Comitem ad deditonem compulisset, captiuum eum abduxit. Sed tandem multis precibus flexus Albero, eum liberum & absolutum reduxit, & deinde amicitia eorum, quæ ad horam fuerat dissoluta, tam constanti firmitate est consolidata, quod nullus casus, sed neq; mors eam dissoluere potuit. Is igitur, Dominus Albero iam in his diebus multum creuerat dignitatibus & redditibus. Hæc ibi Baldricus. Eodem titulo, vocat Alberonem, Virum acrem & in omnibus prouidum. Mox etiam vocat, Virum inexpugnabilem & imperterritum, comparatque eum cum fluuio, qui clausus; cum prius silenti tractu quietus incederet, obstaculi quasi indignans oppositionem strepitum tumultuanti, undisque spumantibus lictora fatigat, claustraque dirumpit. Paulò post hæc addit. Quod cum Dominus Albero venisset Aquisgrani ad curiam Imperatoris, Lotharius Rex Franciæ (ita vocat Imperatorem ob Regnum Lotharingiæ) noluit eum inuestire regalibus, eò quod ante recepisset consecrationem Episcopalem, quam suam inquisiuisset inuestituram, & omnino, ut credebatur, Rex se ei opposuisset, nisi, quod ipsum talem Virum esse sciebat, qui faciliè totum mundum sui Imperij contra ipsum commoueret. Paulò post addit sequentia. His diebus Archiepiscopus Albero multa colligendo factus est valde abundans in rebus, & undique conrasit sibi, quod mens uile suasit, & nec Cænobij proprijs hac parte pepercit. Vnde & Ecclesiam S. Eucharij sanctique Matthiæ Apostoli nimis attriuit, nimiumque grauauit, & quotidie succrescens ad quædam magna quæ mente gerebat, præparationem faciebat. Abbatiam S. Maximini ex antiquis priuilegijs Ecclesiæ suæ in fundo S. Petri sitam, & de Iure antiquo ad suam pertinere dispositionem intelligens (sed perperam, ut pluribus ostensum est supra p. 1.) omnino animum apposuit, quomodo eam de potestate Regis eriperet, suæ Ecclesiæ restituerit: propter quod in expeditionem Italicam cum Rege Lothario profectus est cum sexaginta & septem milit. pulsoque Rogerio Sicilia de finibus Apulia, quam occupauerat, dataque ea Riginaldo Duci, & recuperatis B. Petri Regalibus &c. à Domino Papa Innocentio legationis officio decoratus est. Post hæc cum Werneris & Ioannis Fratrum, Comitis Ottonis de Reineck attentata in Arras narrasset, hæc subdit. Per coronam suam (Albero) iurauit se nunquam barbam suam rasurum, nisi & suum Castrum Arram prius reciperet, & illorum fratrum V Werneris & Ioannis Castrum destruxisset, quod & utrumque fecit, ut ibi postea pluribus memoratur. Tandem, quibus modis Albero sibi Conradum postea Imperatorem, à quo pro Abbatia S. Maximini prætensum ab Aduersario Scriptore Rescriptum accepit, obligauerit, in hæc verba exponit, Domino Alberoni Archiepiscopo, quia penes eum Regni videbat Robur & mentem existere (Conradus nondum Imperator, sed Imperium ambiens) sese familiaritate magna & seruitio adiunxit, & tantà tunc coniuncti sunt amicitia, quod post obitum Lotharij Imperatoris omni studio Albero laboraret, contradicentibus fere omnibus Regni Principibus, eum in Regnum sublimari. Effecit enim magnà suâ industriâ, quod Dux Fridericus Frater Conradi Regis, & Bochus VVangionum Episcopus, cum ipso Conrado ad Colloquium suum Confluentiam conuenerunt, ad quod Colloquium, Colonienfis Archiepiscopus Arnolphus occurrit, & tandem post multa consilia Dominus Albero

Archi-

Archiepiscopus Conradum in Regem eleuatum Aquisgrani cum magna deducens multitudinem, Regali vñctione confirmauit in Regnum. Postea Saxones cum Duce Lothary Regis genero diem & locum Conrado Regi Hersfeldt prescripserunt, vt belli discrimine discernere, vt inuisse regnare inceperit, an non? Dominus Archiepiscopus se venturum cum viginti millibus promiserat, sed quingentos adduxit milites, triginta carratas vini, & immensam victualium copiam secum adduxit, carris fere opinione infinitis. Illic Albertus Iunior, tunc Moguntinus Episcopus, omnimodis laborabat, vt ad maiorem discordiam malum hoc excresceret. Ipse autem Albero Dei adiutorio elaborabat, quod in pace diuisi sunt ab inuicem, cum tamen multa millia, magno odio ad pugnandum conuenissent. Ipse vero Episcopus Albero omnibus in pace compositis, singulis Principibus, singulas misit vini carratas, & maximè Saxonibus. Et notanda in hac re subtilitas ingenij in Domino Alberone: perpendit enim plus conferre ad Victoriã, atque ad animos accendendos virorum vini copiam, & aliorum victualium, quàm multa millia famelicorum. His omnibus ita peractis, Abbatiam S. Maximini pro his & alijs seruitijs à Rege Conrado recepit. Non multò post hæc, cum narraffet, qualiter Confluentini Apostolicum rescriptum ab Innocentio Papa contra Alberonem obtinuissent, sic prosequitur: Litteras Apostolicas retulerunt Domino Archiepiscopo, sue voluntati valde contrarias, quas, cum Domino Archiepiscopo in Synodo residenti obtulissent ipse ex animi commotione ipsas in terram deiecit, vnde apud Dominum Papam accusatus, ab ipso vocatus ad diem prescriptum, & cum ad diem non venisset, Episcopali officio est suspensus. Titulo verò De aduentu Eugenij, hæc habet, in Concilio (Rhemenfi) prior in ordine cunctis residens Episcopis, relege de primatu sedis sue plurima fecit priuilegia, super omnem Belgicam, Galliam atque Germaniam: quibus auditis Rhemenfis Episcopus non mediocriter turbatus est; vnde & homines illius, cum hominibus Domini Alberonis turbationem facientes, aliquos ex eis vulnerauerunt: quod ipse Dominus Albero valde indignè ferens, minabatur Inodij se fessurum, & Rhemensem vastaturum Episcopatum &c. Titulo eodem & præcedenti, cum sæpius in castris & prælijs Alberonem iam Archiepiscopum in persona coram comparuisset memorasset, tandem de Seniore Alberone in Exercitu contra Comitem Palatinum Hermannum agente, hæc adijcit. Videres senem illum tam totum defectum corpore, acies peditum ordinare, equites militari arte disponere, notos ex nomine singulatim appellare, de ignotis, qui sint interrogare, vt ex ipsa interrogatione non solum notitiam imò etiam familiaritatem tanti Principis sibi acquisuisse viderentur; tunc exhortatoriam orationem, tenens crucem Archiepiscopalem in manibus cepit ad armatas acies tali modo facere. O vos amici &c. Denique titulo de moribus &c. ait, Alienos in omnibus agendis & valde inusitatos mores habuisse &c. Nec in ambulando, nec in equitando, nec in dormiendo, nec in vigilando aliorum hominum consuetudinem habebat.

Talis igitur ac tantus Vir fuit Albero Archiepiscopus, Formidauit eum Lotharius Imperator, Conradus Imperium ab eius manibus & potentia accepit, Imperium Romanum eius consilijs mouebatur. Quibus positis & præmissis, nunc considerandum, quam vim habere potuerit prætensa illa redditio (vt dicitur) Abbatie S. Maximini à Conrado facta & Rescriptum (quod falsò vocatur sententia) concessum Alberoni, potentissimo illi Principi.

s. II. Non extitisse vnquam tale Diploma.

Pincipiò, non credimus, quod prætensum illud Rescriptum sub litt. C. vnquam tale, quale exhibetur extiterit.

Primò, quia id, quod tum hîc exhibetur, tum alibi, in litibus & conferentijs exhibitum fuit, non nisi exemplum, nescio vnde extractum & exemplatum est. Cuius originale, nunquam etiam ad instantiam nostram ostendi potuit & de iure quidem eiusmodi Exempla, vt fidem mereantur, ex Originali, præfente vel citatâ parte, extrahi debere notum est & probatum supra Sect. 2. §. 4.

Secundò, fidem non meretur, quia diem non habet adiectum, quo fuit concessum, hoc autem Iura ad Rescripti valorem exigunt, *l. Si qua C. de diuersis Rescriptis. Si beneficia, inquit Imperator, personalia sine die & consule fuerint deprehensa, autoritate careant.*

Tertiò, suspectum est, quia anni Dominicæ Incarnationis adiecti, cum annis Regni Conradi non conueniunt; nam cum anno MCXXXIX. mense Aprili, Confluentiæ primum electus fuerit, teste Baronio *ad annum 1139.* & Aquisgrani Coronâ Regiâ donatus, qua ratione dici poterit idem annus fuisse secundus Regni illius, prout in fine Diplomatis positum est. Quæ suspicio vehementer ex omissione diei roboratur & præsumptionem male fidei parit, atque adeò, quòd studio dies omissus sit, ne fortè ex appositione incurrerent exempli illius confectores in tempora, antequam Conradus vel electus fuerit Rex, vel coronatus.

Sed quamuis, quod nec factum est, nec fieri posse arbitramur, Originale eiusmodi, quale fingitur, præfatum exemplum proferretur, illud tamen nullam omnino vim efficaciamque habere ex sequentibus ostendo.

§. III. Conradinum illud non esse sententiam.

ET inprimis id, quod passim tantopere iactat & inculcat libelli Scriptor, fortissimè negamus illud esse sententiam; quod equidem aliâ demonstratione non eget, sed ex ipsâ prætensi illius Rescripti inspectione & lectione, cuique est euidens; quippe nulla inter Archiepiscopos Maximinianosque de Iure Monasterij cognitio, decisio, Iudicatio, nulla Monasterij defensio, Iurium illius & documentorum visio vel productio, vel vnico verbo aut vestigio innuitur; nulla igitur ibi sententia.

Sed merum ac purum putum (præsupposita authenticatione) est Rescriptum, idque ad solam eamque instantem Alberonis Archiepiscopi postulationem impetratum, & ad illum solum directum. Quo Rescripto, Conradus ex erroneis Alberonis narrationibus persuasus Abbatiam illam olim ad Archiepiscopos pertinuisse, ijsque per Imperatores iniustò ereptam, ideoque credens se ad eius restitutionem teneri, illam Alberoni se reddere ac restituere declarat, prout ex ipso Rescripto apparet. Ad quod etiam eum impulsus & adactum fuisse fauore & potentia Alberonis, & ex ipsis Rescripti verbis, ac aliunde constat.

Eiusmodi verò Rescriptum nullum esse ac nullius efficaciam, non modò quoad tertium siue Maximinianos, quorum Ius semper reseruatum exceptumque intelligitur, sed & quoad ipsum concedentem Imperatorem & Imperium ex plurimis rationibus, ijsque euidentissimis conuincitur.

§. IV. Insignis sub & obreptio istius Rescripti deducitur.

ENormis fanè præfati Rescripti sub & obreptio, & quidem in punctis substantialibus clarè deprehenditur.

Quia narrauit primum Albero Monasterium S. Maximini olim pertinuisse ad Archiepiscopatum Treuirensis.

Deinde verò iniuste ab eodem per Imperatores fuisse ablatum.

Quod vtrumque falsissimum fuit, cum ex supra à nobis allegatis & probatis constet, nunquam Abbatiam pertinuisse ad Archiepiscopatum, consequenter nunquam potuisse illi per Imperatores iniuste eripi.

Item allegavit & retulit Albero, quod Archiepiscopi non cessauerint longis retro temporibus proclamationem de eadem Abbatia facere.

Sed cauit narrare, quod istis retto temporibus Archiepiscopi proclamatores, fuerint per sententiam Imperatorum in Iudicio contradictorio latam, ab illa sua proclamatione repulsi & exclusi.

Vide lector amice sententiam Ottonis Magni sub Nu. 8. eam obsecro considera & perpende, videbis in illa penitus eadem contineri, & quæ tum adiudicata fuerunt, iterum modò ab Alberone fuisse recantata.

Respice hæc verba Ottonis M. *Scd Venerabilis Treuericæ Sedis Archiepiscopus Rothbertus aliquorum, quos rei veritas latebat, adhortatus instinctu, nostram (super loco vel Abbatia Sancti Confessoris Christi Maximini) adijt Regalitem, hanc iniuste sibi vel Ecclesie suæ ablatam fuisse conquestus &c.*

Eadem illa sunt, quæ in Conradinis ab Alberone in ipsis iisdem terminis repetita cernuntur. Nam Spirense quidem lit. V. notatum ita habet, *Querelam dilecti nostri Alberonis, quam in presentia nostrâ & in conspectu Principum sepe & multum deposuit, inclinati eius precibus, ex consilio recepimus, scilicet de Abbatia S. Maximini quæ olim à B. Hildulpho de bonis Ecclesie Treuirensis fundata, Regi à potestate, ut erat querimonia Archiepiscopi, à prædicta Ecclesia est subtracta. timens itaque &c.*

Et in altero prætenso eiusdem Conradi Rescripto, litera C. signato hæc habentur: *Quod à longis retro temporibus Treuericæ Sedis Archiepiscopi non cessauerunt Prædecessoribus nostris Regibus & Imperatoribus proclamationem facere de Abbatia S. Maximini, quæ in fundo B. Petri constructa, & ad Episcopum iure proprietatis pertinens, iniuste inde ablata est.*

Et infra, Nobis autem per Dei misericordem providentiam ad Regni Gubernationem sublimatis, fidemque ipsius Archiepiscopi (Alberonis scilicet, de illo enim loquitur) studium & labores circa nostram & Regi fidelitatem multis argumentis persentientibus, idem Archiepiscopus rediuviam proclamationem magnis & assiduis allegationibus in oculis Principum presentavit.

Nunquid hîc eadem recantatio est illorum quæ Rothbertus clamauerat? Certè ab illis ipsis idem per sententiam exclusus olim fuit.

Nam repete, & vide sententiæ Ottonis Magni dispositionem: *Nos tamen, inquit Imperator, lectis in presentia nostra eiusdemque Archiepiscopi Rothberti & aliorum fidelium nostrorum super eodem loco præcedentium Regum privilegij & decretis cum ab antiquissimis temporibus ad opus Monachorum constructum, nulli alij Ecclesie vel sedi appendicem aut subiectum, sed semper sub Regiæ Tutitionis clypeo & potestate permansisse certissimâ ratione reperimus?*

Denique vide Iuris Maximiniani adiudicationem: *Idcirco interuentu & rogatu Germani nostri Archiepiscopi Brunonis, & Conradi Ducis, ne vel eadem privilegia talibus prædicti Archiepiscopi Rothberti proclamationibus aut querelis infirmarentur, vel Abbas aut Monachi ibidemque Deo seruientes tali vltterius infestatione comprimerentur, idem Cœnobium cum Abbatia sub nostrâ perpetualiter & omnium succedentium Regum defensione & potestate permansurum volumus.*

Ac præterea nota, hanc dispositionem actionis Archiepiscopalis exclusiuam: *Et prænotati Episcopi vel successorum suorum Episcoporum occasionis iniustæ, super eo-*

dem loco querelas, præcepti nostri auctoritate excludimus.

Ecce iltarum querelarum, proclamationum, clamorum, expressissimam refutationem, reiectionem & per iudicatum exclusionem. Cuius ne verbo quidem mentionem fecit Albero, sed sententiam adeò solemnem reticuit.

Atque ex hisce agnoscere quiuis euidenter potest, subreptionis huius enormitatem, atque adeò impetrationis manifestam nullitatem, & quam æquum fuerit ac sit, vt talis precator carere penitus debuerit impetratis, secundum notissimos Iuris textus. *l. penult. C. Si contra Ius vel utilit public. l. 4. eodem & l. uniuersa. C. de diuersis Rescriptis.*

S. V. Eadem subreptio ex alijs rationibus ostenditur.

SVnt & aliæ plures eæque graues Considerationes, è quibus prædicta ob: & subreptio manifestatur.

Primum, quia pro fundamento proclamationis suæ, rediuuis clamoribus allegauit Albero, Diploma præensum Dagoberti sub litt. A. Cuius inualiditatem & innumera, quibus infectum est vitia, supra Sect. 2. copiosè enumerauimus.

Secundò, Nomine Cellæ S. Hilarij in allegatis documentis nominatæ, decepit Imperatorem, ac persuasit illam esse, vel olim fuisse Abbatiam & Monasterium Sancti Maximini S. Ioanni Apostolo quondam à Sancto Agritio dedicatam. Quam splendidam imposturam & figmentum, supra Sect. citatâ detectam, reiecimus.

Tertiò, persuasit expressè & sine vllâ ambiguitatis nebulâ, contineri in præfato Dagobertino, quòd dicta Cella S. Hilarij pertineret ad Episcopium Treuirensè. Cum tamen Dagobertus illud solum post, & secundum narrationem & relationem B. Modoaldi Archiepiscopi enunciatiuè & narratiuè non dispositiuè (vti Albero persuadebat) vt in Rescriptis simpliciter confirmatorijs moris est, protulerit, neque de eo principaliter tractauerit, neque in illius pertinentia se fundauerit, vt ex ipso textu Dagobertini apparet, & supra Sect. 2. deduximus.

Quartò, quia allegauit Albero Diploma Caroli Regis Francorum, quo aliud anterius Pipini Regis Patris sui confirmatum fuisse assererat, pro alio fundamento, sed illud non reproducitur ab Archiepiscopis, neque eiusdem quidquam Scriptor in libello ausus fuit inferere.

Quanquam illa tam Caroli Magni, quàm Pipini Diplomata allegata, vel supposititia esse, vel de alio loco, quàm de Monasterio & Abbatia Sancti Maximini loqui, nimirum de Cella aliqua Hilarij, vel hinc probari potest, quia habemus Originalia eiusdem Pipini Regis & Caroli Magni Imperatoris, quæ sub Numero 3. & 4. representantur, quibus expressè & dispositiuè decernitur, vt Monasterium, vbi S. Maximinus Dei præsul est Corpore sepultus, in suburbio Treuiris constructum, in honorem S. Ioannis Euangelistæ dicatum, eiusdemque Abbas, tam præsens, quàm qui postillum futurus est, cum Monachis & Abbatia sub Regum mundiburdio in sæcula maneat, & nulli alij subiecti sint vel obnoxij, exceptis Regibus.

Quintò, quia Albero, vt apparet ex Conradino Rescripto, non modò mentionem non fecit sententiæ Ottonis M. sed neque prædictorum aliorumque omnium Diplomatum & Decretorum quæ à Regibus & Imperatoribus plurimis habemus, & partim hîc exhibemus, atque adeò de Maximinianorum Iuribus cauit vel verbum proferre.

Sexto,

Sexto, quia persuasit Imperatori quòd Abbatia Maximiniana à B. Hildulpho de bonis Ecclesiæ Treuirensis fundata esset, vt in textu alterius Conradini Rescripti Spiræ dati, & in libello sub lit. V. exhibiti, legitur. Hoc autem non subfistere hæc parte Sect. 4. §. 1. alijque locis, demonstratum est, & ipsemet Scriptor libelli foundationem Monasterij S. Hildulpho tribuere non potest, cum fateatur illud tempore Dagoberti Regis, & S. Modoaldi Archiepiscopi, qui sæculo integro secundum ipsiusmet calculum (in libello num. 7. & n. 12.) Hildulphum præcesserunt, iam fuisse constructum & fundatum.

Ex quibus omnibus abundè probata est sub: & obreptio præfenti istius Diplomatis Conradini.

Cui accedit insuper importunitas & potentia precatoris Alberonis, qui instanti sollicitatione & persuasione, Diploma tandem extorsit potiùs, quàm obtinuit; considera quæso clausulas sequentes.

In Diplomate Argentinæ dato sub lit. C. *Idem Archiepiscopus rediuuam proclamationem magnis & assiduis allegationibus in oculis Principum presentauit.*

In Spirensi sub lit. V. *Querelam dilecti nostri Alberonis quam sæpè & multum deposuit de Abbatia &c.*

Item, *que olim Regiâ potestate (vt erat querimonia Archiepiscopi) à prædicta Ecclesia est subtracta.*

Item hæc. *Timens itaque extremi examen Iudicij, ne propter hoc apparerem reus in conspectu Domini &c.*

Itaque considerata Alberonis naturali vehementia, ingenio & potentia, quam §. 1. descripsimus, meritò hîc locum habeat ista sanctio, l. 1. C. de petis. bonorum sublata. *Sed quoniam plerumque, ita in nonnullis causis inuerecundâ petentium inhiatione constringimur, vt etiam non concedenda tribuamus, nec rescripto quidem nostro aduersus formam lata legis loci aliquid relinquatur.*

S. VI. Ob Ius Tertij violatum, Rescriptum illud fuisset inualidum.

POtissima Rescripti alicuius nullitas in hoc consistit, si per illud lædatur Ius tertij, quod hîc vtique grauissimè læderetur.

Ius enim habet Maximiniana Abbatia arduum sanè illud & illustre, modisque omnibus inuolabile, vt sit Imperij status, vt nullius subsit quàm Imperij Imperatorisque potestati, vt nulli sit appendix vel famula, vt Ius & Iurisdictionem habeat immediatè sub Imperio, vt ab imperio immediatè feuda sua Regalia, temporalia teneat, eaque omnia ex contractibus foundationis, in feudationis, donationis, stipulationis, ex re iudicatâ ex ipsa Imperialis status naturâ, constitutione ac conditione, ad eandem Abbatiam religiosumque Conuentum inuolabiliter spectantia.

Tanta autem eorum, ac tanti momenti iura per vnicum aliquod Rescriptum, in quo ne verbo quidem de illis sit mentio, eueriti, ab ijs auferri, in alterum transferri quis credat? Quis Imperatorem id, aut conatum, aut secundum Ius naturale vel posituum, diuinum aut humanum potuisse, nobis persuadeat?

Certè leges passim id fieri vetant, l. 7. C. de precibus imperatori offerendis. totor. C. si contra Ius vel utilit. public. l. vniuersa 7. C. de diuersis rescriptis. & idem fieri non posse, non semel altè clamat & inculcat libelli Scriptor.

§. VII. Per ipsius partis confessionem atque etiam per rei iudicatæ vim ac auctoritatem idem prætensum rescriptum rejicitur.

SI libelli auctor anonymus audeat Conradinum illud prætensum rescriptum sententiam passim nominare, quid de Dagobertino nostro diplomate, initio proposito confiteri cogetur?

Examinetur quæso illud, & cum illo Conradino conferatur, atque inuestigetur, an vel vna clausula inueniri possit, in qua nostrum isti cunctis qualitatibus circumstantijsque non sit præferendum.

Quid autem ad Ottonis sententiam? Dic vel vnicam circumstantiam in sententiâ requisitam, quæ illi non adsit.

Iudex summus, ipsa Imperatoris persona, in quo Iurisdictio Iustitiæque ut lumen in suo sole residet, vnda in suo fonte; Partes vtrimque præsentis; & in ipsius condemnati præsentia, causæ examinatio, ab actione, siue petitione exclusio, Iuris alteri Parti per firmissimum Decretum siue præceptum adiudicatio.

Sententia ergo est, & frustra recalcitres.

Iam vide, quid iuris hac in re tu ipse libelli auctor statuas. memento legis, quam dictas in ipso libello tuo §. Non sententia Cæsaris num. 56. *Sententia* (inquis) *Cæsarei Senatus Aulici* vel ex hoc solo fundamento, ipso iure nulla est, quia actis prioribus nec habitis, nec visis, multò minus lectis vel ponderatis contra sententiam Camera Imperialis prolata sit. Et ad hoc allegas *Textum in l. post sententiam 9. C. de sent. & interlocut. omnium Iudic.* Cui addere poteras L. 1. C. quando provocare non est necesse.

Iura à te condita solum proponimus, quibus ut ipse vtaris sanciant leges, facta non probamus, neque sequimur.

Sententia enim illa Cæsarea quam redarguis, omnibus exactè perpensis, post longam disceptationem, instructionem, examinationem, Archiepiscopo actore quæcunque voluit exhibente ac producente, maturo iudicio definita ac pronunciata fuit, de quo infra suo loco tractabitur.

Sed ut ab hac digressionem redeamus ad eius iuris, quod statuis contra te ipsum, applicationem; memento eius quod in eodem §. subiungis num. 58. *Maximè cum nec Cæsar ipse (ais) hoc de plenitudine potestatis facere, partique ius per sententiam quæsitam, auferre queat.*

§. VIII. Euentus etiam ostendit Rescriptum illud nullius fuisse valoris.

Manifestum est, & ex ipso illo scripto probatur, quòd Archiepiscopus ante Conradi Regis æuum nihil omninò Iuris in Monasterium nostrum possidebat; nam illud sibi ablatum Albero querebatur, reddique postulabat, illius igitur possessione carebat.

Monasterium ergo præfatum ante Conradi tempora erat sui status suorumque iurium, & in possessione immediationis sub Imperatore & Imperio. Quæ sanè in immediatione consistentia non parum addit omnium nostrorum documentorum efficaciz & auctoritati. Sed & postea in eodem statu perstitit.

Quam-

Quamuis enim Albero, Henrico Comite Luxemburgensi & Namurcensi, armis ac potentia summa ad concordiam incundam quoad se, vt Aduocatiā suam, quam erga Maximinianos habebat, feudaque illa, quæ ab Archiepiscopis tenebat in ditione Treuirensi conseruaret, compulso, violentè Monasterium eiusque bona inuaserit, Abbas tamen & Religiosi iure suo non cesserunt, sed alij alio dilapsi, expectarunt, dum tempestas illa sedaretur.

Sigerus verò Abbas electus Romam ad Innocentium II. profectus, eius manibus consecratus ab eodem Bullam in Consistorio, Cardinalium omnium consensu & auctoritate firmatam, obtinuit, qua non obstantibus gestis Conradi & Alberonis, decretum fuit, vt idem locus seu Monasterium *nulli vnquam Sedi vel Ecclesie subdatur*, sed sub S. Rom. Ecclesie iure & patrocinio & Imperatorum Mundiburdio seu Tutitione consistens, ea libertate & immunitate fruatur, quam idem Monasterium à Romanis Pontificibus & Imperatoribus noscitur habuisse. Ita loquitur & decernit Pontifex, vt videre potes sub N. 33.

Sed & ipse rerum status, existentia, successus & experimentum illud idem probat, nam de facto possedisse Archiepiscopos Iurisdictionis exercitium in Monasterium nunquam reperias, adeo, vt cum nihil haberent, quod in illud exequerentur, contenti fuerint impetrare à Maximiliano I. vt Imperatoris Imperijque nomine, de Iurisdictionibus, Regalibus, feudisque Abbates infeudarent.

Ex quo manifestissimè conuincitur, nullam in illos per se suoue nomine Iurisdictionalem potestatem possedisse, vt infra latius demonstrabitur.

Sed & tunc, cum illam infeudandi facultatem impetrarunt, nihil in Maximinianos possedisse passim in processu Spirensis satis indicarunt, quemadmodum & alibi dicitur.

Ac denique illam ipsam immediatam ab Imperio dependentiam passim confessi sunt, pro Imperij membro habuerunt, ac tale esse testati sunt.

Maximiniani item pro talibus se gesserunt, & à quibuscunque habiti sunt, ab Imperatoribus sequentibus suæ immediationis confirmationes obtinuerunt, actus conformes immediationi conuenientes in omnibus exercuerunt exclusis Archiepiscopis.

Adeo vt tandem per sententiam Imperatoriam anno MDCXXXVI. latam, ipsidem suæ immediationis possessio adiudicata sit, Archiepiscopi præensione contrariā exclusā, vt etiam antea dictis, ac etiam ex vltèrius dicendis dilucidè apparebit.

SECTIO SEXTA.

Friderici Barbarossæ Rescriptum inualidum esse.

Alberone defuncto Hillinum Archiepiscopum eius successorem obtinuisse confirmationem supradicti Rescripti Conradi à Friderico Barbarossâ Imperatore, asserit auctor libelli num. 21. eas confirmatorias litteras exhibet sub lit. D. Verùm hanc Confirmationem non posse obesse S. Maximini Iuribus vno verbo facillè demonstrari potest.

S. I. Ratio ob quam inualidum.

Vnicā hæc sufficit, quia est nuda confirmatio restitutionis factæ à Conrado, vt fatetur libelli Auctor num. 21. cit. & ex ipsius Rescripti inspectione ma-